

Арекинг, като се сѣбе. — Ахг! ахг! ахг! Ейко
какре!

Амандуя и Стегерелло излизатъ отъ
къщата на Панталоне и отиватъ къмъ
кафенето.

Стегерелло, учуденг. — Защо азъ туй викае?
Защо азъ туйе плаче? Въ не ги разбираме
много добре. Панталоне не ще загуби въше-
рѣ си; Валерио не ще загуби жена си, и доктора
ще си създаде отъшениа въ политическия
свѣтъ.

Виза Пугинелла, съ сериозенг видъ.

Пугинелла. — Казвалъ си, че никога не ще се
случи.

Харѣ имакатиъ презъ окошадата, като се закавказо
на висока ридѣ.

Арекинг. — Съ политическия мѣхѣ, никога ни-
що не се случѣ.

Амандуя. — Каробъръ не е спокоеенг, Пугинелла.
Виза Изабелла, много хубава жена, много елегант-
на, много студена, която мисли,
че не трѣба да се труди, за да
живѣе, цомъ е хубава.

Изабелла, на Пугинелла — Ахг! ето те, аяко ми
Пугинелла! Тѣдаха ме изкриво. Не поситѣ да
вѣтѣзѣ сама.

Пугинелла, като ѝ подава рѣка. — Успокой се; азъ
имаиъ политически устѣг. Каробъръ трѣгѣ, само ако
итри водами. А туй Итъла да наметри.

Изабелла. — Защо себѣга толкова шумѣ около